

Arrest

nr. 272 367 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2020 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 19.03.2009, werd afgesloten op 25.11.2009 op met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2012 (bijlage 13qq) en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig ononderbroken verblijf in België. Echter, uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij één asielaanvraag indiende met een behandelingsduur van acht maanden.

Betrokkene diende op 22.07.2009 ook een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 11.10.2012 ongegrond verklaard. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 27.01.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting verworpen. Een tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 20.06.2012, werd op 21.03.2013 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd hem betekend met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22.04.2013 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging aan met een Belgische vrouw (G.L. (...), geboren op 16.10.1951) met wie hij wettelijk samenwoonde. Na een negatieve samenwoonst controle werd deze aanvraag op 09.10.2013 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 21.11.2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene werd betekend. Betrokkene diende op 20.12.2013 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met Mevr. L. (...). Deze aanvraag werd op 04.06.2014 geweigerd aangezien Mevr. L. (...) de wettelijke samenwoonst met betrokkene op 23.05.2014 eenzijdig had stopgezet. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 EVRM en op artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dien verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt.

Betrokkene haalt ook de artikels 6 van het internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, 15 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, 1 van het sociaal handvest van de Europese Unie en 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens aan met betrekking tot vrijheid van beroep, het recht op arbeid en het recht op een billijke beloning welke een behoorlijk levenspeil waarborgt.

Vooreerst kan er opgemerkt worden dat betrokkenes toestemming om arbeid te verrichten beperkt was tot de duur van de asielprocedure, welke afgesloten op 25.11.2009 zodat hij daarna niet meer op legale wijze tewerkgesteld kon worden. Dat hij onmiddellijk na het afsluiten van de asielprocedure geen bevel heeft gekregen doet hieraan geen afbreuk. Verder toont betrokkene niet aan dat een terugkeer naar Armenië een schending zou inhouden van zijn recht op werken; er worden geen bewijzen voorgelegd dat het recht op arbeid zou geschonden worden in Armenië of dat hij de manier waarop hij in zijn onderhoud wenst te voorzien niet vrij zou kunnen kiezen.

Ten slotte stelt de toepassing van de genoemde internationale verdragen, betrokkene niet vrij van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t. de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk.

Betrokkenen beroept zich op artikel 8 EVRM en op artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen zes getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden. De getuigenverklaringen spreken zich over uit over de integratie van betrokkenen. Betrokkenen toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich ook nog op het vertrouwensbeginsel en verwijst in dit kader naar de vernietigde instructies van 19 juli 2009 die bij hem rechtmatige verwachtingen gecreëerd zouden hebben die gehonoreerd dienen te worden. We merken echter op dat de aangehaalde instructies vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en evenmin kunnen zij aldus nog rechtmatige verwachtingen gecreëerd hebben daar betrokkene huidige aanvraag 9bis ingediend heeft ruim na de vernietiging van deze instructies.

Ten slotte haalt betrokkene ook de corona-restricties aan al bijzondere omstandigheid die hem zou verhinderen om terug te keren naar Armenië om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene zijn rijbewijs behaalde; dat hij gewerkt heeft bij 3W-plus en Katoennatie; dat hij opleiding basistechnieken lassen volgde; dat hij cursus Nederlands volgde; dat hij werkbereid is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel, alsook van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2. De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3. De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarbij de verzoekende partij zich kan beroepen op het vertrouwensbeginsel om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a) De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens

onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b) Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c) De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst, de kans op onmiddellijke tewerkstelling, de scholing, de familiebanden, zijn groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4. De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor de verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Armenië te gaan :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- Het tijdelijk legaal verblijf ;*
- De situatie in het land van herkomst ;*
- De sterke integratie.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden.

De verzoekende partij wensen deze hieronder te overlopen.

De bestreden beslissing maakt melding van alle elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald, doch motiveren nergens dat deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

- 4.4.1. Met betrekking tot het lang verblijf en het opgebouwd leven in België

Zoals hierboven reeds werd vermeld mogen de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de verzoeker vooreerst dd. 19.03.2009 een asielaanvraag heeft ingediend om bescherming te verkrijgen. Dat hij eveneens twee aanvragen dd. 22.07.2009 en 20.06.2012 tot machtiging overeenkomstig het artikel 9ter Vw heeft ingediend om zijn verblijf te regulariseren op basis van medische redenen.

Tevens diende hij twee aanvragen dd. 22.04.2013 en 20.12.2013 in tot gezinshereniging, die werden geweigerd.

Verder diende hij ook al een regularisatieaanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw in.

Het kan de verzoeker niet verweten worden dat hij zijn verblijf(recht) probeert te regelen / te regulariseren.

Hij heeft tijdens zijn langdurig verblijf van 12,5 jaar immers een netwerk opgebouwd van vrienden en kennissen, de taal, waarden en gewoontes geleerd, zijn rijbewijs gehaald, is tewerkgesteld,...

De verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België lessen gevolgd om zich in de maatschappij te integreren.

Zo heeft de verzoeker een opleiding basis lastechnieken gevolgd bij opleidingscentrum Syntra midden-Vlaanderen, campus Sint-Niklaas.

- Taal

Daarnaast legde de verzoeker de nodige bewijzen neer dat hij moeite heeft gedaan om de landstalen te leren. De verzoeker is sinds de binnenkomst in België volop bezig met zijn integratie in België.

Verzoeker heeft een cursus Nederlands gevolgd te Meise (niveau 1.1)

Tevens legde hij in het verzoekschrift verschillende aanbevelingsbrieven voor die zijn kennis van de Nederlandse taal bevestigden.

- Werk

De verzoeker is werkwilg. Van januari 2011 tot januari 2012 heeft hij gewerkt bij 3 W-plus, waar hij instond voor isolatie-, renovatie- schilder,-afbraakwerken en het schoonmaken van bussen en bushokjes. Tevens heeft hij een maand gewerkt bij katoennatie Gent in oktober 2013, waar hij werd tewerkgesteld voor de reparatie van paletten. Verzoeker heeft doorheen zijn verblijf verschillende stappen gezet om werk te vinden en zich beschikbaar te stellen op de arbeidsmarkt.

Hij legde hiervoor verschillende bewijzen voor zoals:

- Arbeidskaart C geldig van 30/08/2010 tot 29/08/2011 ;
- Curriculum vitae ;
- Tewerkstellingsbewijs periode 01/01/2011 tot 24/01/2012 ;
- Loonfiche inkomen 2012 ;
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders 04/10/2013 ;
- Sollicitatie bij Cintrosuco 18/09/2013 (niet weerhouden) ;
- Beschikbaarheid arbeidsmarkt (mail arbeidsbegeleiding) ;
- Bedrag van vakantiegeld 2014 ;
- Oproep VDAB uitnodiging gesprek ;
- Loonstrook periode 02/2014 ;
- Jobaanbiedingen VDAB.

Dat hieruit duidelijk de werkbereidheid verzoeker blijkt en zich volledig wilt inzetten voor de Belgische maatschappij.

- Netwerk van vrienden en kennissen

Zo legt hij verschillende aanbevelingsbrieven voor :

De heer S.G. (...) verklaart op datum van 24/05/2020 als volgt:

"Geachte heer/mevrouw,

Ik, ondergetekende S.G. (...), geboren op 10/10/1988 te Etchmiadzin, wonende te (...) Dendermonde verklaart dat G.G. (...) momenteel wonende in Asse, een heel goed en eerlijke persoon is. Ik ken G. (...) al ongeveer 4 jaar en ik kan met zekerheid zeggen dat hij hier al heel goed ingeburgerd is en is altijd bereid om te werken, want hij ziet zijn toekomst enkel hier in België. We hopen uit het diepst van ons hart dat u een positief gevolg zal geven aan zijn dossier.

Hopend op positief antwoord.

Gedaan te Dendermonde"

(zie het stuk 24 verzoekschrift 9bis)

De heer A.G. (...) schrijft op 27/05/2020 het volgende:

"Geachte,

Ik ondergetekende G.A. (...), meer dan vijf jaar geleden heb ik G.G. (...- leren kennen. Hij is een heel goed persoon, positief, gemotiveerd, eerlijk en een goede werker. Wat ik persoonlijk heel goed vind is dat hij uiterst zijn best doet om Nederlands te spreken en zich aan te passen.

Ik hoop dat hij snel antwoord kan krijgen zodat hij verder met zijn leven kan gaan.

Alvast bedankt

(...)

27/05/2020"

(zie het stuk 25 verzoekschrift 9bis)

De heer S.K. (...)meldt op 27/05/2020 het volgende:

« Je soussignéK.S. (...), voici quelques années que je connais mr. A mes yeux c'est une personne social, aimable avec son entourage et la nature, il a la capacité de s'adapter rapidement dans un milieu inconnu pour lui grâce a son intelligence. J'aime passer du temps avec lui car c'est une personne cultivée on peut parler de tous les domaine et il as toujours des histoire a raconter, a mes yeux c'est une bonne personne dans tous les termes du mot. »

(zie het stuk 26 verzoekschrift 9bis)

De heer B.G. (...) schijft als volgt:

"Ik, B.G. (...), wil graag met u mijn ervaring en mening over mijn vriend, G.G. (...). Ik heb veel plezier gehad om G. (...) te leren kennen ongeveer 7 jaar geleden en sinds dan heb ik in hem een goede en levenslange vriend gevonden.

Ik heb ontdekt dat G. (...) een zeer eerlijk mens is en dat ik altijd op hem kan rekenen voor hulp en steun. Mijn mening is dat G. (...) zijn best doet om in België te integreren en zijn Nederlands is behoorlijk goed. Het is voor ons niet de gemakkelijkste taak geweest om Nederlands te leren. Ik zie dat hij België beschouwd als zijn eigen land en woont hier al jaren zonder incidenten. Hij is een betrouwbare mens die altijd goed gestemd is, ook als zijn leven niet altijd even gemakkelijk was. Hopelijk heb ik geholpen en hebben jullie een beter zicht kunnen krijgen op G. (...) als persoon en vriend. Hij verdient het aller beste en ik duim samen met mijn familie voor hem en ik gun hem een gelukkige toekomst.

Met vriendelijke groeten,"

(zie het stuk 27 verzoekschrift 9bis)

Uit de voorgelegde aanbevelingsbrieven blijkt weldegelijk dat hij hechte sociale relaties heeft opgebouwd. Deze gaan dan ook niet louter over tot de beschrijving van de integratie van de verzoeker, maar beschrijven ook zijn karakteristieken en de meerwaarde van de vriendschap.

Dat de verweerder hier onzorgvuldig en houdt dan ook onvoldoende rekening met de sociaal affectieve banden van verzoeker, waarbij een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en het recht op een privéleven.

Artikel 8 EVRM: Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat de verzoeker in België een sociaal netwerk heeft opgebouwd gedurende de 12 jaar en thans zijn leven hier wenst verder te zetten omringd door de dichte vrienden waarmee hij een affectieve band heeft gecreëerd."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij de toelichting bij het middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het enig middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende

elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag heeft aangehaald, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). De verzoekende partij stelt wat betreft dit laatste beginsel enkel dat er reeds uitvoerige rechtspraak is over het begrip "*buitengewone omstandigheid*" zodat zij zich kan beroepen op het vertrouwensbeginsel om het begrip "*buitengewone omstandigheden*" in te vullen. Met dit summier betoog kan de Raad niet aannemen dat de verzoekende partij op concrete wijze heeft toegelicht welke vaste gedragslijn of welke concrete toezegging of belofte door het bestuur *in casu* niet werd nagekomen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat, zoals zal blijken uit wat volgt, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met deze bepaling.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke

concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De verzoekende partij stelt dat zij in haar aanvraag heeft gewezen op haar langdurig ononderbroken verblijf, haar legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst, de kans op onmiddellijke tewerkstelling, de scholing, de familiebanden, haar groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen, dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen, dat de verschillende elementen die haar situatie kenmerken elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld, maar uit de motivering geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen, dat het onderzoek dus niet werd gevoerd met de nodige zorgvuldigheid, dat het geheel van ingeroepen elementen – waarbij ze de reeds aangevoerde elementen van langdurig ononderbroken verblijf, het tijdelijk legaal verblijf en de situatie in het land van herkomst herhaalt alsook wijst op de sterke integratie – maakt dat het voor haar zo goed als onmogelijk is om naar Armenië te gaan, dat de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing heeft gesteld waarom de samenloop van de door haar ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken en dat het geheel van de elementen samen niet beoordeeld is geweest.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoonst, dat de door haar aangehaalde omstandigheden de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, dat het geheel van de ingeroepen elementen maakt het voor haar zo goed als onmogelijk is om naar Armenië te gaan, stelt de Raad vast dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch, zoals ook zal blijken uit wat volgt, er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Ook door het louter herhalen van de door haar in haar aanvraag aangehaalde elementen – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat uit haar aanvraag geenszins blijkt dat zij het bestaan van familiebanden heeft verduidelijkt, zodat de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd – weerlegt noch ontcracht de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt waarom haar langdurig ononderbroken verblijf, haar legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst, de kans op onmiddellijke tewerkstelling, de scholing, haar groot vriendennetwerk, haar integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen, geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. Gelet op deze motieven kan de verzoekende partij overigens niet ernstig betogen dat de bestreden beslissing van alle elementen die zij heeft aangehaald melding maakt doch nergens motiveert waarom deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij toont overigens niet aan op welke wijze de aangevoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet

kan ingediend worden in het buitenland, in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

3.8. Met betrekking tot het lang verblijf en het opgebouwd leven in België, betoogt de verzoekende partij dat buitengewone omstandigheden deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt. Zij wijst erop dat zij een asielaanvraag heeft ingediend op 19 maart 2009, dat zij eveneens twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend om haar verblijf te regulariseren op basis van medische redenen op 22 juli 2009 en 20 juni 2012, dat zij tevens, op 22 april 2013 en 20 december 2013, twee aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend, die werden geweigerd, dat zij reeds een regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, en het haar dus niet verweten kan worden dat zij haar verblijf(recht) niet heeft proberen te regelen of regulariseren. Zij betoogt dat zij tijdens haar langdurig verblijf van 12,5 jaar een netwerk heeft opgebouwd van vrienden en kennissen, de taal, waarden en gewoontes heeft geleerd, haar rijbewijs heeft gehaald en tewerkgesteld is, dat zij sinds haar aankomst in België lessen heeft gevolgd om zich in de maatschappij te integreren en dat zij een opleiding basis lasertechnieken heeft gevolgd. Betreffende de taal wijst zij erop dat zij de nodige bewijzen neerlegde dat zij moeite heeft gedaan om de landstalen te leren, dat zij sinds de binnenkomst in België volop bezig is met haar integratie, dat zij een cursus Nederlands heeft gevolgd en dat zij tevens verschillende aanbevelingsbrieven heeft voorgelegd die haar kennis van het Nederlands bevestigen. Voorts stelt zij met betrekking tot het werk dat zij werkwilgig is, dat zij van januari 2011 tot januari 2012 heeft gewerkt, dat zij tevens een maand heeft gewerkt in oktober 2013, dat zij doorheen haar verblijf verschillende stappen gezet heeft om werk te vinden en zich beschikbaar te stellen op de arbeidsmarkt, dat zij hiervoor verschillende bewijzen heeft voorgelegd en hieruit duidelijk haar werkbereidheid blijkt en dat zij zich volledig wil inzetten voor de Belgische maatschappij.

De Raad wijst er vooreerst opnieuw op dat de verzoekende partij door het louter herhalen van de door haar in haar aanvraag aangehaalde elementen de motieven waaruit blijkt waarom haar langdurig ononderbroken verblijf, haar legaal verblijf, haar netwerk van vrienden en kennissen, het leren van de taal, het halen van het rijbewijs, de tewerkstelling, de werkbereidheid, de gevolgde lessen en cursussen en haar integratie in het algemeen – waarbij niet ontkend wordt dat zij kennis heeft van de Nederlandse taal, gewerkt heeft, verschillende stappen heeft gezet om werk te vinden en zich beschikbaar te stellen op de arbeidsmarkt, werkbereid is en zich wil inzetten in de maatschappij – geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat buitengewone omstandigheden deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf en dat zij een asielaanvraag heeft ingediend alsook twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tevens twee aanvragen tot gezinshereniging en reeds een regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, en het haar dus niet verweten kan worden dat zij haar verblijf(recht) niet heeft proberen te regelen of regulariseren, wijst de Raad er vooreerst op dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij verweten wordt dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren. Echter wordt betreffende de aanvragen, het tijdelijk legaal en/of precaire verblijf en het langdurig illegaal verblijf, gemotiveerd dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat zij echter verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijft, dat de duur van de procedure, iets meer dan acht maanden, niet onredelijk lang was, dat de verzoekende partij aanvragen op grond van artikel 9ter indiende, dat haar op 21 maart 2013 een onontvankelijkheidsbeslissing werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij een aanvraag tot gezinshereniging indiende wat leidde tot een weigeringsbeslissing die op 21 november 2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat zij op 20 december 2013 een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende en de verzoekende partij diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag werd ingediend en deze in behandeling is, dat het *“principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten”*, dat zij *“(…) alles in het werk (diende) te stellen om aan (...) (haar) wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en (zij) bijgevolg (...) in de eerste plaats zelf alle stappen (diende) te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar (...) (haar) herkomstland terug te keren of naar*

een land waar (...) (zij) kan verblijven.”, dat de bewering dat zij alhier langdurig verblijft niet aanvaard kan worden daar zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het is niet foutief of kennelijk onredelijk, bij de beoordeling of het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, erop te wijzen dat bij een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag de verzoekende partij het land diende te verlaten, dat zij echter verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijft, dat zij de verplichting had zelf gevolg te geven aan de haar opgelegde bevelen en zelf alle stappen diende te ondernemen om terug te keren en dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie van langdurig verblijf. Immers, bij een (langdurig) illegaal verblijf wist de vreemdeling dat (de mogelijkheid bestond dat) zij diende terug te keren en kon zij daarnaar handelen.

Het komt de Raad ook niet foutief of kennelijk onredelijk voor om langdurig illegaal verblijf waarbij meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op de illegaliteit van het verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten waarom het langdurig verblijf niet aantoont dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om de illegaliteit van het verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten als redenen te vermelden waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoont dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor zij dus tijdens het grootste deel van haar langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België en bij het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoont dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar het langdurig verblijf grotendeels een illegaal verblijf betrof en de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen. De verzoekende partij toont niet aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Armenië om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie – foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Het komt aldus niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, wat overigens niet door de verzoekende partij wordt betwist, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst op haar privéleven/integratie in België – meer bepaald het feit dat zij tijdens haar langdurig verblijf van 12,5 jaar een netwerk heeft opgebouwd van vrienden en kennissen, de taal, waarden en gewoontes heeft geleerd, haar rijbewijs heeft gehaald en tewerkgesteld is, dat zij sinds haar aankomst in België lessen heeft gevolgd om zich in de maatschappij te integreren en dat zij een opleiding basis lasertechnieken heeft gevolgd – doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Zij toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij hiermee artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet schendt.

Betreffende het aangevoerde langdurig verblijf van de verzoekende partij werd in de bestreden beslissing voorts ook gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009,

nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom of op welke wijze de elementen van lang verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

3.9. Betreffende haar netwerk van vrienden en kennissen stelt de verzoekende partij dat zij verschillende aanbevelingsbrieven heeft vorgelegd, waarna zij uit getuigenverklaringen citeert en stelt dat hieruit wel degelijk blijkt dat zij hechte sociale relaties heeft opgebouwd, dat deze dan ook niet louter overgaan tot de beschrijving van haar integratie maar ook haar karakteristieken en de meerwaarde van de vriendschap omschrijven, dat de verwerende partij onzorgvuldig is en onvoldoende rekening houdt met de sociaal affectieve banden, waarbij een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM en het recht op een privéleven, dat zij in België een sociaal netwerk heeft opgebouwd gedurende twaalf jaar en thans haar leven hier wenst verder te zetten omringd door de dichte vrienden waarmee zij een affectieve band heeft gecreëerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen

een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip “privéleven” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwesitie.

Uit haar aanvraag blijkt geenszins dat de verzoekende partij zich beroept op een beschermingswaardig gezinsleven in België, minstens verduidelijkt zij in haar aanvraag dit gezinsleven niet. Ook in haar verzoekschrift maakt zij geen melding van de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België of van een schending van het recht op een gezinsleven.

De kritiek van de verzoekende partij aangaande haar netwerk vrienden en kennissen waarbij zij meent dat uit de getuigenverklaringen afdoende blijkt dat het gaat om hechte sociale relaties en waaruit niet enkel haar integratie blijkt doch ook haar karakteristieken en de meerwaarde van de vriendschap, dat de verwerende partij onzorgvuldig is en onvoldoende rekening houdt met de sociaal affectieve banden, waarbij een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM en het recht op een privéleven, dat zij in België een sociaal netwerk heeft opgebouwd gedurende twaalf jaar en thans haar leven hier wenst verder te zetten omringd door de dichte vrienden waarmee zij een affectieve band heeft gecreëerd, betreft kritiek op de motieven die betrekking hebben op het al dan niet aanvaarden van het privéleven in België als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij in België en gesteld heeft dat een afweging moet gemaakt worden tussen het privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, dat de verzoekende partij voorts niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen, dat uit de zes voorgelegde getuigenverklaringen niet kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden, dat deze zich uitspreken over de integratie, dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen, dat zij niet aantoonde dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er wordt nog gesteld dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de motivering ervan – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zoals eveneens gesteld in de bestreden beslissing verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Bovendien stelt de Raad dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privéleven te waarborgen.

Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. Zij verduidelijkt hierbij dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, dat de verzoekende partij voorts niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen, dat uit de zes voorgelegde getuigenverklaringen niet kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden, dat deze zich uitspreken over de integratie, dat de verzoekende partij onvoldoende aantoont dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen, dat zij niet aantoont dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de getuigenverklaringen in overweging heeft genomen. Door in het verzoekschrift enkel opnieuw te verwijzen naar deze verklaringen en hieruit te citeren, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Ook door enkel voor te houden dat uit de verklaringen wel degelijk blijkt dat zij hechte sociale relaties heeft opgebouwd toont zij geenszins aan dat de beoordeling van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is. Zij toont geenszins aan uit welke specifieke elementen of verklaringen van de getuigen wel degelijk zou blijken dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden of van opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook door louter algemeen te stellen dat de getuigenverklaringen niet enkel overgaan tot de beschrijving van haar integratie maar ook haar karakteristieken en de meerwaarde van de vriendschap omschrijven, toont zij niet aan uit welke specifieke elementen zou dienen te blijken dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert, wel degelijk sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden of van opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan met welke elementen betreffende haar sociaal affectieve banden – die overigens niet betwist worden doch waaromtrent geoordeeld wordt dat er geen sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden of van opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen – geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM en het recht op een privéleven, doch weerlegt voormelde motieven geenszins. Zij toont dan ook geenszins aan dat er *in casu* sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waardoor haar privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting.

De loutere wens haar leven hier verder te zetten omringd door de dichte vrienden waarmee zij een affectieve band heeft gecreëerd, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Gezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij geen schending van artikel 8 van het EVRM werd weerhouden, niet conform artikel 8 van het EVRM zijn, toont zij niet aan dat de door haar aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven, waarbij zij in haar aanvraag eveneens wees op artikel 8 van het EVRM, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

3.10. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER